



X

Arrest

nr. 320 512 van 23 januari 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 11 september 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 27 juli 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 27 juli 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 oktober 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 oktober 2022 diende verzoekster een verzoek in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de vreemdelingenwet). Dit verzoek werd op 27 juli 2023 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.10.2022 werd ingediend door :

G., L. (R.R.: (...))

*nationaliteit: Nepal
geboren te (...) op (...)1981
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op 04.04.2019 naar België kwam met een Duits Schengen visum. Op 23.05.2019 dient zij een eerste aanvraag gezinshereniging in, die wordt geweigerd op 22.11.2019. Haar tweede aanvraag, ingediend op 23.12.2019, wordt eveneens geweigerd en dit op 16.06.2020. Deze beslissing wordt op 23.12.2020 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Haar derde aanvraag gezinshereniging, ingediend op 05.05.2021, wordt negatief afgesloten op 26.10.2021. Deze beslissing wordt bevestigd door de RVV op 08.03.2022.

Het feit dat haar vader en broer de Belgische nationaliteit hebben verworven en dat haar moeder legaal in België verblijft, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij volledig ten laste zou zijn van haar ouders en geen eigen inkomsten zou hebben in het land van herkomst. Deze elementen werden echter reeds herhaaldelijk ten gronde onderzocht door de dienst gezinshereniging en niet weerhouden. Ter staving hiervan legt betrokkene bij huidige aanvraag 9bis volgende stukken voor: haar echtscheidingsakte dd. 18.02.2021, Belgisch attest gezinssamenstelling dd. 29.06.2022, bewijzen van inkomsten van haar ouders, haar broer en haar schoonzus, een Nepalees attest dd. 17.04.2022 waaruit moet blijken dat zij geen inkomen of eigendom heeft en in het huis van ouders woont, rekeningafschriften van haar ouders, een Nepalees attest dd. 06.06.2019 waaruit moet blijken dat zij inkomsten heeft in Nepal en huisvrouw is en een eigendomsakte van broer. Echter, uit deze voorgelegde stukken blijkt enkel dat haar ouders hier een inkomen uit pensioen genieten, dat haar broer en zijn echtgenote een inkomen uit arbeid genieten en hier hun eigen woning kochten. Uit deze stukken blijkt niet dat betrokkene financieel afhankelijk is van haar ouders. Deze stukken tonen niet aan dat betrokkene niet tijdelijk kan terugkeren naar Nepal om daar de aanvraag in te dienen, waarbij zij eventueel opnieuw in het huis van haar ouders kan wonen en waarbij ze eventueel een beroep kan doen op financiële ondersteuning door haar in België verblijvende familieleden. Het loutere gegeven dat zij samenwoont met haar familieleden, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van deze familieleden. De voorwaarden van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Het staat betrokkene vrij om voor haar terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen inkomsten zou hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij zich bij een gedwongen terugkeer persoonlijk gekrenkt zal voelen en geschaad zal worden in haar persoonlijke ontwikkeling. Het gaat hier echter om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Een loutere bewering is niet voldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Hierbij dient bovendien opgemerkt te worden dat in casu geen

sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkene. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie vrijwillig gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene haalt aan dat een terugkeer er toe zou leiden dat zij de facto voor minstens acht à tien maanden verwijderd zou blijven van haar sociale bindingen met België, bindingen waarvoor zij hard heeft moeten werken om deze op te bouwen en in stand te houden. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert bovendien niet dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat zij tijdens haar verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze haar integratie haar dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).

Betrokkene beroept zich op het feit dat er geen enkele garantie is dat er na een termijn van minstens acht à tien maanden toestemming verleend zal worden om terug te keren naar België. We merken echter op dat men zich niet op voorhand kan uitspreken over de concrete behandelingsduur of het resultaat van de verblijfsaanvraag ingediend volgens de gebruikelijke procedure. Deze is namelijk afhankelijk van allerlei factoren die niet steeds op voorhand kunnen worden ingeschat. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat vanuit het buitenland ingediende aanvragen om te worden gemachtigd tot een verblijf niet binnen een redelijke tijdspanne zouden worden behandeld (RVV, arrest nr 248445 van 29 januari 2021). Uiteraard vergt het besluitvormingsproces een zekere tijd, maar zelfs wanneer, bij gebrek aan een wettelijk bepaalde beslissingstermijn, niet precies kan worden bepaald hoeveel tijd het bestuur zal nodig hebben om de aanvraag te beoordelen, is de behandelingsduur per definitie een tijdelijk gegeven, nu het bestuur ertoe gehouden is om te beschikken op een aanvraag die bij wet is voorzien (RVV, arrest 244112 van 16 november 2020).

Betrokkene beroept zich op tevens op het feit dat zij zich duizenden kilometers zou moeten verplaatsen, op het gevaar af nooit meer terug te kunnen keren, terwijl de beslissing ook hier, op enkele tientallen kilometers van haar huidige woonplaats genomen kan worden. Het gaat hier louter om de persoonlijke overtuiging van betrokkene die echter een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst niet bijzonder moeilijk maakt. De aanvraag dient immers ingediend te worden bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit enige aanvaring gehad zou hebben met de strafrechter en dat geen sprake zou zijn van enig gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name het feit dat zij verschillende stukken betreffende haar integratie zou voorleggen, dat er sprake zou zijn van een buitengewone inzet, dat zij ondertussen ook Nederlands zou spreken waarvoor zij diverse lessen gevolgd zou hebben, dat zij totaal verankerd zou zijn in onze samenleving, dat zij onmiddellijk tewerkgesteld zou kunnen worden, dat zij zou kunnen voorzien in haar eigen behoeften, dat er sprake zou zijn van uiterst sterke bindingen met België, dat een meer dan actieve inzet weerhouden dient te worden, dat zij een deelcertificaat Nederlands voorlegt en het bijhorend inschrijvingsbewijs en een verklaring van lidmaatschap van het ziekenfonds) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.2. Op dezelfde datum wordt eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw,

Naam, voornaam: G., L.
geboortedatum: (...)1981
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Nepal

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving,

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980)

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene één minderjarig kind heeft dat echter niet in België verblijft maar in Nepal.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : noch uit de aanvraag 9bis noch uit het administratief dossier blijkt dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster licht haar enig middel als volgt toe:

"A. EERSTE GRIEF: SCHENDING VAN ART. 9BIS VREEMDELINGENWET, MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT EN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

1.

Art. 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1 ° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld wegens het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten of wegens het niet of niet volledig betalen van de retributie zoals vastgelegd in artikel 1/1 en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan; 4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

§ 3. De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk wordt louter beoordeeld op grond van de laatst ingediende aanvraag die door de burgemeester of zijn gemachtigde werd overgezonden aan de minister of aan zijn gemachtigde. De vreemdeling die een nieuwe aanvraag indient wordt geacht afstand te doen van de eerder ingediende hangende aanvragen.”

2.

Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is⁵ en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant⁶ of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend⁷

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door verweerster in casu werden geschonden.

De bestreden beslissing is in strijd met art. 9bis Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster toont een buitengewone inzet⁸ en spreekt ondertussen ook de Nederlandse taal, waarvoor zij diverse lessen volgde.⁹ Ten onrechte werd met al deze elementen totaal geen rekening gehouden.

Indien met al deze elementen geen rekening kan gehouden worden, dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wél kan leiden tot regularisatie op basis van art. 9bis Vreemdelingenwet.

Er rest eenvoudig weg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van art. 9bis Vreemdelingenwet als noch de humanitaire situatie op zichzelf, noch de onmogelijkheid om een aanvraag in te dienen bij een consulaat/ambassade in het buitenland kan leiden tot regularisatie van verblijf.

3.

Verzoekster voerde bovendien in haar verzoekschrift enkele buitengewone omstandigheden aan die een terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk maken. Bovendien voerde zij de diverse identiteitsdocumenten aan bij haar verzoekschrift.¹⁰ Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.¹¹

4.

Bijgevolg dient verzoekster, op basis van de buitengewone omstandigheden die zij zowel hier als in haar aanvraag ex art. 9bis Vreemdelingenwet heeft aangehaald, gemachtigd te worden om op het grondgebied te verblijven. Er zijn dus voldoende buitengewone omstandigheden in hoofde van verzoekster aanwezig die een machtiging tot verblijf rechtvaardigen. Dienvolgens dient de bestreden beslissing te worden vernietigd, minstens dient deze te worden geschorst.

B. TWEEDE GRIEF: SCHENDING VAN ART. 8 EVRM EN MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

1.

Verweerster stelt in haar bestreden beslissing dat de terugkeer naar het land van herkomst om daar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.¹² Dit druist echter in tegen alle stukken en feitelijkheden die verzoekster voorlegt;

• Verzoekster heeft verder geen inkomsten verworven in het land van herkomst, zo getuigt een Nepalees getuigschrift.

• Verzoekster is volledig ten laste van haar ouders. Het begrip “ten taste zijn” is in geen enkele wettekst gedefinieerd. Dat wordt steeds beoordeeld naargelang de feitelijke situatie in het concrete geval. Verzoekster legde dit bewijs voor.¹³

Art. 8 EVRM bepaalt:

“ 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De bescherming van art. 8 EVRM heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin¹⁴, waar meerderjarige kinderen buiten vallen, tenzij zij kunnen aantonen dat aanvullende factoren van afhankelijkheid kunnen aantonen, die geen louter emotionele banden zijn.¹⁵ Verzoekster heeft al deze elementen aangetoond, doch verweerder veegde deze zonder meer van tafel.

2.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat elke bestuurshandeling moet gesteund zijn op rechtens aanvaardbare motieven. Deze motieven dienen te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid door het bestuur werden vastgesteld. Bovendien moet het bestuur de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct en zorgvuldig beoordelen en op grond van deze gegevens binnen de perken van de redelijkheid tot een beslissing komen. Dit maakt dat een beslissing de materiële motiveringsplicht schendt wanneer de motieven waarop ze steunt onjuist of onwettig zijn of de beslissing niet kunnen dragen.¹⁶

Verzoekster toonde financiële afhankelijkheidsbanden aan, die haar onder de bescherming van art. 8 EVRM doen vallen. Verzoekster heeft geen inkomsten en is volledig afhankelijk van haar ouders, die in haar bestaan voorzien. Zij heeft daarvan de nodige stukken voorgelegd. Dienvolgens maakt zelfs een tijdelijke verwijdering van het grondgebied ervoor dat art. 8 EVRM disproportioneel geschonden wordt. Verweerder heeft deze stukken gewoon naast zich neergelegd, minstens heeft ze haar beslissing op dit punt niet draagkrachtig gemotiveerd waarom er ondanks de voorgelegde stukken een schending van art. 8 EVRM zich niet zou voordoen.

Dienvolgens dient de bestreden beslissing te worden vernietigd, minstens dient deze te worden geschorst.

C. DERDE GRIEF: SCHENDING VAN HET VOORZICHTIGHEIDS- EN EVENREDIGHEIDSBEGINSEL

1.

Bovendien dienen er vraagtekens te worden geplaatst bij de voorgestelde handelwijze van verweerder, waarbij verzoekster eerst het land zouden moeten verlaten, terug zou moeten keren naar Nepal om daar een aanvraag te doen wegens humanitaire redenen?

Verzoekster kan in deze omstandigheden onmogelijk terugkeren naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag tot het bekomen van een regularisatie van verblijf te bekomen, te meer door het vertrek uit België alle argumenten teneinde een dergelijke regularisatie van verblijf te bekomen zouden worden tenietgedaan.

Dit is te gek voor woorden: immers zou aldus verweerder toestaan dat verzoekster zich zou begeven naar een land dat een beduidend slechtere mensenrechtensituatie dan België kent om van daaruit een verzoek in te dienen wegens humanitaire redenen, een toestand die zij nota bene noodgedwongen zelf heeft moeten zoeken?! Dit is werkelijk te gek voor woorden!+

Bovendien is verweerder maar al te goed op de hoogte van het feit dat een terugkeer en het indienen van een aanvraag ex art. 9bis Vreemdelingenwet bij de Belgische ambassade in het land van herkomst de facto ertoe leidt dat verzoekster voor minstens 8 à 10 maanden verwijderd blijven van haar duurzaam opgebouwde contacten hier, aangezien er geen enkele garantie is dat zelfs na deze termijn er een toestemming zal verleend worden om terug te keren naar België.

Het is daarenboven onbegrijpelijk waarom verzoekster na al die tijd nu nog voor het indienen van een aanvraag ex art. 9bis Vreemdelingenwet zich eerst duizenden kilometers zou moeten verplaatsen, op gevaar

af nooit meer te kunnen terugkeren, terwijl de beslissing ter zake wordt genomen op enkele tientallen kilometers van haar huidige woonplaats.

Er is ook prima facie een verkeerde invulling van de discretionaire bevoegdheid aangezien deze in het verleden anders werd ingevuld, minstens is er een schending van de motiveringsplicht in die zin dat verweerder de afwijkende invulling van de discretionaire bevoegdheid niet afdoende verantwoordt en er geen rekening wordt gehouden met tai van relevante elementen.

Verweerder wijst de elementen af als ongegrond zonder echt onderzoek, waarmee zij geenszins heeft voldaan aan haar plichten ter zake bij de afhandeling van een aanvraag tot regularisatie.

2.

Eveneens zou - indien verzoekster België zou verlaten, een verzoek om humanitaire redenen zou indienen en deze zou worden ingewilligd waardoor zij terug naar België kunnen komen om aldus bij te dragen aan de Belgische samenleving en werk te zoeken - dit onnodige vragen bij overheidsinstanties kan oproepen, waarom verzoekster vrijwillig het land zou verlaten hebben om enkele jaren later terug te keren.

Minstens is om deze redenen een machtiging tot verblijf gerechtvaardigd. Dienvolgens dient de bestreden beslissing te worden vernietigd, minstens dient deze te worden geschorst.

D. VIERDE GRIEF: SCHENDING VAN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL

1.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat in allé redelijkheid de situatie wordt beoordeeld. Het dient vastgesteld te worden dat verzoekster reeds jaren in België verblijven zonder legaal verblijf, en het wenselijk voorkomt verzoekster legaal verblijf te verlenen, zodat zij het nodige kan doen om eigen inkomsten te verwerven en haar bijdrage aan de Belgische maatschappij kan leveren.

2.

Het is verder ook onbegrijpelijk dat verweerder kan oordelen dat in weerwil van de getuigenverklaringen verzoekster niet aantonen dat haar netwerk van affectieve en sociale banden van die orde is om in te roepen als buitengewone omstandigheid. Verweerder legt een onredelijk zware bewijslast op de schouders van verzoekster.

De beslissing is eveneens onredelijk op het punt waar verweerder stelt dat de Belgische ambassade zich in Kathmandu bevindt. Een gemiddelde aanvraag neemt minimum acht à tien maanden in beslag, al die tijd dient verzoekster hypothetisch ergens terecht te kunnen. Verzoekster kan niet op straat slapen tijdens haar hypothetisch verblijf in Nepal, hotels zijn voor minimum acht à tien maanden geen werkbare oplossing!

3.

Hiermee dient ten voile rekening gehouden te worden, temeer gelet op de overige elementen van zeer verregaande integratie.

Het geheel van allé elementen in alle redelijkheid dient te worden beschouwd als zijnde voldoende grond voor regularisatie. Nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen. Het is immers zo dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, doch aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie van verblijf kunnen leiden.

Dat nergens wordt geargumenteed inzake de gecumuleerde elementen en zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat om dezelfde redenen als hogervermeld de hier bestreden beslissingen ook dienen geschorst te worden aangezien anders een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt voor verzoekers."

2.2 De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de

voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Om tot een beoordeling over te gaan, moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.(...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048).

Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Verweerder oordeelt in de eerste bestreden beslissing dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of hij die niet op

een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch is het aan de Raad om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in zijn plaats.

Verzoekster betoogt dat geen rekening werd gehouden met haar buitengewone inzet en haar kennis van het Nederlands, waarvoor zij diverse lessen volgde. Verder betoogt verzoekster rekening moet worden gehouden met haar zeer verregaande integratie en dat het onbegrijpelijk is dat verweerder kan oordelen dat zij, in weerwil van de getuigenverklaringen, niet aantoont dat haar netwerk van affectieve en sociale banden van die orde is om in te roepen als buitengewone omstandigheid.

De Raad stelt allereerst vast dat verzoekster bij haar aanvraag geen getuigenverklaringen heeft gevoegd ter staving van haar vermeende affectieve en sociale banden, waardoor verweerder daar geen rekening mee kon houden.

Verweerder heeft *in fine* van de eerste bestreden beslissing overwogen dat de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en niet in de ontvankelijkheidsfase worden behandeld. Het is noch onwettig, noch kennelijk onredelijk om na te hebben vastgesteld dat uit de sociale bindingen van verzoekster geen dermate afhankelijkheid blijkt dat zelfs een tijdelijke scheiding onmogelijk is, vast te stellen dat de vermeende verankering van verzoekster in de Belgische samenleving niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend maar behoort tot de gegrondheid ervan.

Het standpunt van verweerder is in lijn met de rechtspraak van de Raad van State luidens dewelke omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, in beginsel de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekster moet derhalve met concrete argumenten aantonen waarom daar in haar specifiek geval anders over moet worden geoordeeld, *quod non in casu*.

Waar verzoekster vraagtekens plaatst bij de te volgen procedure en voorhoudt dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, komt haar betoog neer op wetskritiek, waarover de Raad zich niet kan uitspreken.

De verzoekster wijst er verder op dat het *“te gek voor woorden [is]”* om van haar te verlangen dat zij zich begeeft naar een land dat *“een beduidend slechtere mensenrechtensituatie dan België”* kent. Met het uiten van haar eigen visie op haar zaak kan de verzoekster de motieven van de eerste bestreden beslissing niet onderuit halen. De Raad herhaalt dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet een uitzondering vormt op de algemene regel dat de aanvraag voor een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland moet worden ingediend. Dergelijke uitzonderingsbepalingen dienen restrictief te worden toegepast. Het betreft met name omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een algemene verwijzing naar een slechtere mensenrechtensituatie volstaat derhalve niet om de motivering in de eerste bestreden beslissing onderuit te halen.

Verzoekster betoogt dat een terugkeer en het indienen van de aanvraag bij de Belgische ambassade in het land van herkomst *de facto* ertoe leidt dat zij voor minstens 8 à 10 maanden verwijderd blijft van haar duurzaam opgebouwde contacten in België, aangezien er geen enkele garantie is dat zelfs na deze termijn er een toestemming zal verleend worden om terug te keren naar België. Zij betoogt ook dat zij zich duizenden kilometers zou moeten verplaatsen, op gevaar af nooit meer te kunnen terugkeren, terwijl de beslissing ter zake wordt genomen op enkele tientallen kilometers van haar huidige woonplaats.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd hieromtrent:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat er geen enkele garantie is dat er na een termijn van minstens acht à tien maanden toestemming verleend zal worden om terug te keren naar België. We merken echter op dat men zich niet op voorhand kan uitspreken over de concrete behandelingsduur of het resultaat van de verblijfsaanvraag ingediend volgens de gebruikelijke procedure. Deze is namelijk afhankelijk van allerhande factoren die niet steeds op voorhand kunnen worden ingeschat. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat vanuit het buitenland ingediende aanvragen om te worden gemachtigd tot een verblijf niet binnen een redelijke tijdsperiode zouden worden behandeld (RVV, arrest nr 248445 van 29 januari 2021). Uiteraard vergt het besluitvormingsproces een zekere tijd, maar zelfs wanneer, bij gebrek aan een wettelijk bepaalde beslissingstermijn, niet precies kan worden bepaald hoeveel tijd het bestuur zal nodig hebben om de aanvraag te beoordelen, is de behandelingsduur per definitie een tijdelijk gegeven, nu het bestuur ertoe

gehouden is om te beschikken op een aanvraag die bij wet is voorzien (RVV, arrest 244112 van 16 november 2020).

Betrokkene beroept zich op tevens op het feit dat zij zich duizenden kilometers zou moeten verplaatsen, op het gevaar af nooit meer terug te kunnen keren, terwijl de beslissing ook hier, op enkele tientallen kilometers van haar huidige woonplaats genomen kan worden. Het gaat hier louter om de persoonlijke overtuiging van betrokkene die echter een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst niet bijzonder moeilijk maakt. De aanvraag dient immers ingediend te worden bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de beoordeling van de verweerder, toont het kennelijk onredelijk karakter van bovenstaande motivering niet aan. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissingen te beoordelen aan de hand van het aangevoerde middel en na te gaan of het bestuur in deze niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

In dit geval toont verzoekster door zich louter te beperken tot een herhaling van in haar aanvraag aangevoerde elementen niet aan dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat uit deze elementen geen buitengewone omstandigheid kan worden afgeleid.

Verzoekster stelt dat zij niet op straat kan blijven slapen tijdens haar hypothetisch verblijf in Nepal, en dat het ook geen optie is om voor minimum acht à tien maanden op hotel te verblijven. De Raad merkt evenwel op dat verzoekster deze specifieke elementen niet heeft aangehaald in haar aanvraag om verblijfsmachtiging van 5 oktober 2022, die zich bevindt in het administratief dossier. De Raad kan als annulatierechter niet beslissen tot de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing op basis van elementen waarover de verweerder niet beschikte toen hij ze trof. De bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheden rust immers integraal op de aanvrager en dus op de verzoekster zelf. De verweerder hoefde dus enkel in te gaan op het al dan niet buitengewoon karakter van de daadwerkelijk in de aanvraag naar voor geschoven omstandigheden en het kan hem niet worden verweten hierbuiten geen eigen onderzoek te hebben gevoerd. Evenmin vermag de Raad als annulatierechter in de plaats van de verweerder na te gaan of de nieuw aangevoerde omstandigheden al dan niet buitengewoon zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster voert de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens (hierna: het EVRM). Dit artikel luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of verweerder niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een “*fair balance*” tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie dan ook na of verzoekster een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekster die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij zich beroept.

Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven', die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig gezins- en/of privéleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T. v. Finland*, § 150).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat niet alleen de verwijdering van een vreemdeling, maar ook de toegang tot het grondgebied en de weigering om aan een vreemdeling, die reeds op het grondgebied van de verdragsstaat verblijft, een verblijfsvergunning af te leveren én zelfs de vraag of er een positieve verplichting bestaat om aan een vreemdeling een verblijfsvergunning af te leveren, door het EHRM werden onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM (zie ECHR, *Guide on the case-law of the European Convention on Human Rights – Immigration*, 31 augustus 2020 update, p. 23-24, https://echr.coe.int/Documents/Guide_Immigration_ENG.pdf). De grenzen tussen de positieve en de negatieve verplichtingen onder artikel 8 van het EVRM kunnen niet altijd duidelijk worden afgebakend. Het komt er wel telkens op neer dat een "fair balance"-toets dient te worden doorgevoerd, waarbij wordt nagegaan of de verdragsstaat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds (EHRM 26 april 2018, *Hoti t. Kroatië*, §122; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland*, § 106).

Zoals reeds aangehaald, kijkt de Raad in eerste instantie na of een verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van deze beslissing.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). Dit geldt ook voor banden met andere gezinsleden zoals meerderjarige broers en zussen.

Wat betreft verzoeksters gezinsband met haar ouders motiveert verweerder als volgt:

"Betrokkene beroept zich op het feit dat zij volledig ten laste zou zijn van haar ouders en geen eigen inkomsten zou hebben in het land van herkomst. Deze elementen werden echter reeds herhaaldelijk ten gronde onderzocht door de dienst gezinshereniging en niet weerhouden. Ter staving hiervan legt betrokkene bij huidige aanvraag 9bis volgende stukken voor: haar echtscheidingsakte dd. 18.02.2021, Belgisch attest gezinssamenstelling dd. 29.06.2022, bewijzen van inkomsten van haar ouders, haar broer en haar schoonzus, een Nepalees attest dd. 17.04.2022 waaruit moet blijken dat zij geen inkomen of eigendom heeft en in het huis van ouders woonde, rekeningafschriften van haar ouders, een Nepalees attest dd. 06.06.2019 waaruit moet blijken dat zij inkomsten heeft in Nepal en huisvrouw is en een eigendomsakte van broer. Echter, uit deze voorgelegde stukken blijkt enkel dat haar ouders hier een inkomen uit pensioen genieten, dat haar broer en zijn echtgenote een inkomen uit arbeid genieten en hier hun eigen woning kochten. Uit deze stukken blijkt niet dat betrokkene financieel afhankelijk is van haar ouders. Deze stukken tonen niet aan dat betrokkene niet tijdelijk kan terugkeren naar Nepal om daar de aanvraag in te dienen, waarbij zij eventueel opnieuw in het huis van haar ouders kan wonen en waarbij ze eventueel een beroep kan doen op financiële ondersteuning door haar in België verblijvende familieleden. Het loutere gegeven dat zij samenwoont met haar familieleden, heeft niet automatisch tot gevolgd dat zij ook ten laste is van deze familieleden. De voorwaarden van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Het staat betrokkene vrij om voor haar terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen inkomsten zou hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid."

In haar verzoekschrift voert verzoekster geen concrete elementen aan die deze beoordeling weerleggen. Zij beperkt zich slechts tot een herhaling dat zij geen inkomsten heeft verworven in het land van herkomst, dat zij geen inkomsten heeft en dat zij volledig afhankelijk is van haar ouders, die in haar bestaan voorzien. Hiermee gaat zij voorbij aan de bespreking van deze elementen in de eerste bestreden beslissing. Met haar betoog weerlegt verzoekster niet dat de voorgelegde stukken niet aantonen dat zij niet tijdelijk kan terugkeren

naar Nepal om daar de aanvraag in te dienen, waarbij zij eventueel opnieuw in het huis van haar ouders kan wonen en waarbij ze eventueel een beroep kan doen op financiële ondersteuning door haar in België verblijvende familieleden. Evenmin weerlegt zij dat zij voor haar terugkeer een beroep zou kunnen doen op de Internationale Organisatie voor Migratie.

Waar verzoekster stelt dat verweerder de voorgelegde stukken met betrekking tot het ten laste zijn van haar ouders naast zich neergelegd heeft, is duidelijk te lezen in de motivering van de eerste bestreden beslissing dat wel degelijk rekening werd gehouden met deze stukken. Verzoekster toont niet aan dat de beoordeling van deze stukken in de eerste bestreden beslissing onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

Verzoekster maakt geen bijkomende banden van afhankelijkheid ten aanzien van haar ouders aannemelijk. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, *Gul/Zwitserland*, 22 EHRM 228).

Waar verzoekster nog betoogt dat verweerder de elementen van haar aanvraag afwijst als ongegrond zonder echt onderzoek te doen, zodat hij geenszins heeft voldaan aan zijn plichten ter zake bij de afhandeling van een aanvraag tot regularisatie, benadrukt de Raad dat de eerste bestreden beslissing de ingediende verblijfsaanvraag niet ongegrond maar wel onontvankelijk verklaart. Luidens de bewoordingen ervan is verweerder van oordeel dat de in de aanvraag aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland en wordt geconcludeerd dat verzoeksters aanvraag onontvankelijk is. Elk van die elementen werd onderzocht en er werd over gemotiveerd. Het komt dus aan verzoekster toe om aan te tonen dat het onderzoek niet deugdelijk is. Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de beoordeling van verweerder, volstaat daartoe geenszins.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat uit artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat een element dat als buitengewone omstandigheid werd aangevoerd maar niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of bij gebrek aan overtuigingskracht, anders zou moeten worden beoordeeld ingeval het gecombineerd wordt met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn. Noch in haar aanvraag, noch in haar verzoekschrift heeft verzoekster gepreciseerd waarom de ingeroepen elementen samen genomen haar alsnog zouden verhinderen om de aanvraag bij de voor het land van herkomst bevoegde diplomatieke of consulaire post in te dienen.

Een schending van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM of van de aangehaalde algemene beginselen van behoorlijk bestuur wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijftientwintig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT